

Гладстонъ, като прочете *Макгахановитѣ* писма, свика въ Лондонъ народа на събрания и разказа съ сълзи на очи, на каква голѣма беда е изложенъ българскиятъ народъ.

— Чувате ли, англичани? — се провикна *Гладстонъ*. Единъ християнски народъ на Балканитѣ загива подъ сатѣра на Червения султанъ, а нашитѣ министри не думатъ нищо. Че за какво сме тогава християни? Не е ли грѣхота да гледаме хладнокрѣвно бесилкитѣ и кланетата? Ние сме длѣжни да отървемъ мжченицитѣ отъ ржцетѣ на мжчителитѣ! Освенъ дето говорѣше по събрания, *Гладстонъ* написа и нѣколко книжки за турскитѣ звѣрщини.

Въ сѣщото време и въ Парижъ единъ великъ писателъ и поетъ — *Викторъ Хюго* — написа въ вестигитѣ статия, че е позоръ за човѣчеството да гледа мълкомъ, какъ се търкалятъ главитѣ на българскитѣ жени, деца, старци подъ турскитѣ ножове.

Английскитѣ министри запитаха въ Цариградъ турскитѣ везири и паши, истина ли е, че има бесилки, кланета и пожари надъ българитѣ? Турскитѣ паши веднага отговориха, че нѣма такова нѣщо, а само нѣколко разбойници били наказани за кражби и убийства. Турцитѣ не казваха правото. Затова вестницитѣ не спрѣха; тѣ написаха за нови кланета и настояваха, че турскитѣ министри криятъ работата. „Нека се пратятъ човѣци на мѣстото“, думаша тѣ, и истината ще излѣзе на яве.

Русия, Англия и Америка се съгласиха да изпратятъ по единъ свой човѣкъ въ България, за да издирятъ оплакванията. Така стана. Трима души: рускиятъ князь *Цертелевъ*, англичанина *Берингъ* и американеца *Скайлеръ*, предвождани отъ българина